

Έναν Αύγουστο στις Σπέτσες

Κλεάνθης Αρβανιτάκης

Η οικογένεια Πάπας

Η ώρα είναι οχτώ το βράδυ. Ο ελληνοαμερικάνος επιχειρηματίας Τζον Πάπας είναι στο γραφείο του σπιτιού του και μιλάει στο τηλέφωνο με τον διευθυντή της τράπεζας του. Είναι ένας ψηλός άντρας, πενήντα δύο χρονών, με έξυπνα καστανά μάτια και κοντά, γκριζα μαλλιά. Η βαλίτσα του είναι ήδη έτοιμη από την προηγούμενη μέρα. Κάθε φορά που ταξιδεύει —και ταξιδεύει συχνά— την ετοιμάζει μόνος του. Έτσι είναι σίγουρος ότι όλα είναι σωστά, όπως λέει. Ο Τζον δούλεψε πολύ από μικρός σε διάφορες δουλειές. Σήμερα έχει μια μεγάλη εταιρεία που πουλάει έπιπλα σ' όλο τον κόσμο.

Πριν από είκοσι δύο χρόνια παντρεύτηκε τη Φράνσις Πίτερς, από μητέρα Ελληνίδα αυτή, που ήταν γραμματέας στην εταιρεία. Η Φράνσις είναι σήμερα σαράντα πέντε χρονών. Δύο χρόνια μετά τον γάμο τους έκαναν μια κόρη και τρία χρόνια αργότερα έναν γιο. Ο Τζον έδωσε στην κόρη του το όνομα της μητέρας του, Ευαγγελία, και στον γιο του το όνομα του πατέρα του. Η Εύα, που τώρα είναι είκοσι χρονών, σπουδάζει αρχαιολογία. Είναι ένα πραγματικά όμορφο κορίτσι. Ο Κρις, που πήρε το όνομα του από τον παππού του τον Χριστόφορο, είναι δεκαεφτά χρονών και εφέτος τελειώνει το σχολείο. Η οικογένεια Πάπας μένει σ' ένα μεγάλο σπίτι με κήπο στο Λονγκ Άιλαντ. Συνήθως το καλοκαίρι πάνε διακοπές στο σπίτι που έχουν στο Σούνιο, εξήντα χιλιόμετρα από την Αθήνα. Εφέτος όμως θα πάνε στις Σπέτσες, όπου πήγαν και πέρσι. Το νησί άρεσε σε όλη την οικογένεια και ιδιαίτερα στην Εύα γιατί είναι πράσινο, έχει νυχτερινή ζωή και είναι κοντά στην Αθήνα. Η γραμματέας του Τζον τους έκλεισε δωμάτια στο ξενοδοχείο Τα Νησιά'. Ο Κρις για πρώτη φορά φέτος δε θα πάει μαζί τους. Θα πάει με τους φίλους του στις λίμνες στον Καναδά. Ο επιχειρηματίας ήταν ήδη έτοιμος, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

«Ναι;» απάντησε.

«Κύριε Πάπας, εσείς;»

«Ναι, Γιώργο.» Ήταν ο πιλότος του τζετ της εταιρείας.

«Το αεροπλάνο είναι έτοιμο.»

«Ωραία. Θα είμαστε εκεί σε... μιάμιση ώρα το αργότερο.»

«Εντάξει, κύριε Πάπας.» «Γεια σου, Γιώργο.»

Μόλις έκλεισε, πήρε τη Φράνσις στο υπνοδωμάτιο τους.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε. Είστε έτοιμες;»

«Ναι, Τζον, είμαστε έτοιμες.»

«Δηλαδή είναι και η Εύα έτοιμη; Δεν το πιστεύω!»

«Έλα, Τζον. Παιδί είναι ακόμα.»

«Όταν εγώ ήμουν είκοσι χρονών...»

«Όλοι οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι.»

«Τέλος πάντων. Πες σε παρακαλώ στον οδηγό να φέρει το αυτοκίνητο μπροστά στο σπίτι. Εγώ θα πάρω τηλέφωνο τα παιδιά.»

«Έγινε.»

Μετά από δέκα λεπτά το αυτοκίνητο της οικογένειας, μια άσπρη Μερσεντές, ήταν έξω από την πόρτα. Πριν βγουν από το σπίτι, χαιρέτησαν τον Κρις. «Καλό ταξίδι και καλές διακοπές» είπε αυτός. «Κι εσύ και να προσέχεις» του είπαν αυτοί και τον φίλησαν. Μπροστά από τη Μερσεντές περίμενε ένα γκριζο αυτοκίνητο με «τα παιδιά»: τους δύο σωματοφύλακες του επιχειρηματία. Ο οδηγός της οικογένειας πήρε τις βαλίτσες και τις έβαλε στο αυτοκίνητο.

«Έτοιμοι, κύριε Πάπας;» ρώτησε.

«Ναι, πάμε.»

Του άρεσε του Τζον να δουλεύει με Ελληνοαμερικανούς ή Έλληνες για να είναι πιο κοντά στην Ελλάδα. Την Ελλάδα την είχε πάντα στην καρδιά του. Το αυτοκίνητο με τους σωματοφύλακες προχώρησε μπροστά και η Μερσεντές ακολούθησε. Ο Τζον πρόσεξε ότι η κόρη του ήταν μελαγχολική. «Τι έχεις, Εύα;» τη ρώτησε.

«Τίποτα», του είπε αυτή.

Ο Τζον δεν την πίστεψε.

«Εύα. Είμαι ο πατέρας σου, θέλω να ξέρω.»

«Σιγά» είπε η Εύα ειρωνικά.

«Τι σημαίνει πάλι αυτό;»

«Σημαίνει αυτό που καταλαβαίνεις. Εσύ πάντα σκέφτεσαι μόνο τα λεφτά σου και τον γιο σου.

Ποτέ δεν ήσουν δίπλα μου όταν σε ήθελα.»

«Τα λεφτά που έκανα, τα έκανα για την οικογένεια μου» της είπε θυμωμένα. «Νομίζεις ότι είναι εύκολο να κάνεις λεφτά; Ξέρεις πόσο χρόνο και πόση δουλειά έβαλα; Για τον αδελφό σου, πάλι, δεν είναι καθόλου όπως τα λες.»

«Ξέρω εγώ τι λέω.»

«Πάλι αυτή η συζήτηση;» μπήκε στη μέση η Φράνσις. «Τόσα χρόνια τα ίδια και τα ίδια και δεν μπορεί να καταλάβει ο ένας τον άλλο.»

«Έχω κάνει πολλά γι' αυτή τη μικρή και δε μ' αρέσει να μου μιλάει έτσι.»

«Ποιος ακούει αυτά που λες» μουρμούρισε η Εύα αλλά ευτυχώς ο πατέρας της δεν την άκουσε.

Στο αεροπλάνο

Όταν έφτασαν στο αεροπλάνο, μαζί με την οικογένεια ανέβηκε κι ο ένας από χους δύο σωματοφύλακες, ο Παντελής: ένας άντρας γύρω στο 1 μέτρο και 95 ύψος και βάρος 110 κιλά. Στην πόρτα περίμεναν οι δύο αεροσυνοδοί.

«Καλώς ορίσατε» τους είπαν.

Πήγαν στις θέσεις τους, κάθισαν κι έβαλαν τις ζώνες τους. Σε λίγο άκουσαν τη φωνή του πιλότου:

«Κυρία και κύριε Πάπας, δεσποινίς Πάπας, Παντελή, καλησπέρα σας. Είμαστε έτοιμοι για απογείωση. Είναι 3 Αυγούστου και η ώρα είναι 9.40. Στην Αθήνα θα φτάσουμε στις 2.30 το μεσημέρι περίπου, ώρα Ελλάδας. Θα έχουμε αρκετά καλό καιρό κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Στην Αθήνα σήμερα ο καιρός είναι καλός και η θερμοκρασία θα είναι 35 βαθμοί Κελσίου.» Σε δεκαπέντε λεπτά το τζετ ήταν πάνω από το Μανχάταν. Ο Τζον πήρε να διαβάσει το περιοδικό TIME. Η Εύα, πάντα μελαγχολική, έβγαλε από την τσάντα της ένα αστυνομικό μυθιστόρημα και η μητέρα της έβαλε τα ακουστικά της για ν' ακούσει μουσική. Μετά από μισή ώρα, η αεροσυνοδός έφερε τους δίσκους με το βραδινό: ψάρι μαγιονέζα, κοτόπουλο κρασάτο με ρύζι, σαλάτα λάχανο με καρότο και παγωτό σοκολάτα. Οι δύο γυναίκες ζήτησαν νερό. Ο Τζον προτίμησε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί κι ο Παντελής πήρε ένα ουζάκι. Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, που ήταν εξαιρετικό, ο Τζον και η Φράνσις μίλησαν για τις διακοπές τους. Σιγά σιγά κοιμήθηκαν όλοι. Η Εύα, με το μυαλό γεμάτο σκέψεις, έκλεισε τα μάτια της τελευταία.

Ξενοδοχείο 'Τα Νησιά'

Το ταξίδι ήταν γενικά χωρίς προβλήματα αλλά κάπως βαρετό. Ένα καλό πρωινό, διάβασμα, μουσική, μια ταινία με τον Ρομπερτ ντε Νίρο, λίγη κουβέντα. Στις 2.20 το μεσημέρι ο πιλότος τους πληροφόρησε ότι φτάνουν στο αεροδρόμιο της Αθήνας. Όταν βγήκαν από το αεροπλάνο, ο καιρός ήταν πραγματικά καταπληκτικός: λιακάδα, γαλανός ουρανός και ζέστη. Σε λίγη ώρα ήταν σ' ένα ταξί που τους πήγε στο λιμάνι της Ζέας, στον Πειραιά, για να πάρουν το Δελφίνι. Όταν έφτασαν στην Ντάπια, το λιμάνι των Σπετσών, η ώρα ήταν 6.10 το απόγευμα. Το βαν του ξενοδοχείου Τα Νησιά πήρε τις βαλίτσες τους και οι τέσσερις περπάτησαν ως εκεί γιατί ήταν αρκετά κοντά.

«Καλώς ορίσατε, κύριε Πάπας. Είχατε καλό ταξίδι;» ρώτησε τον Τζον ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν.

«Ναι, πολύ καλό. Ζέστη εδώ, ε;»

«Ναι, έχουμε ζεστό καιρό ευτυχώς.»

«Ευτυχώς ή δυστυχώς;» είπε γελώντας ο Τζον.

«Μα γι' αυτό έρχονται οι τουρίστες στα ελληνικά νησιά. Για τον ζεστό καιρό και τη δροσερή θάλασσα. Και ευτυχώς δε φυσάει αυτές τις μέρες.»

«Χρειάζεστε κάτι άλλο, γιατί είμαστε λίγο κουρασμένοι» είπε η Φράνσις.

«Μόνο τα διαβατήρια σας, αν θέλετε.»

Έδωσαν όλοι τα διαβατήρια τους και ο υπάλληλος συνέχισε: «Εσείς με τον κύριο Πάπας είστε στη σουίτα Αλλόνησος. Ο κύριος ε... Μακρίδης είναι στο στούντιο Σκιάθος, ακριβώς δίπλα στη σουίτα σας, όπως ζητήσατε, και η δεσποινίς Πάπας στο στούντιο Σκόπελος, στο ισόγειο. Οι κατοικίες του πρώτου ορόφου έχουν θέα και στη θάλασσα και στην πισίνα. Το στούντιο του ισογείου βλέπει στην πισίνα. Ελπίζουμε να σας αρέσουν. Ο νεαρός από 'δώ θα σας οδηγήσει. Καλή διαμονή.»

«Ευχαριστούμε» είπε ευγενικά η Φράνσις.

Και η σουίτα και τα στούντιο ήταν πραγματικά πολύ ωραία. Η σουίτα είχε ένα μεγάλο καθιστικό, μια κρεβατοκάμαρα και ένα μπάνιο. Στο καθιστικό υπήρχε ένας καναπές, κουζίνοτραπεζαρία και τζάκι. Η κρεβατοκάμαρα είχε δύο κρεβάτια και μια μεγάλη ντουλάπα. Τα στούντιο ήταν πιο μικρά: καθιστικό με δύο κρεβάτια και κουζίνοτραπεζαρία, και μπάνιο. Αρχιτεκτονική και έπιπλα σε παραδοσιακό στυλ. Το ξενοδοχείο ήταν αλήθεια πανέμορφο.

Ο Τζον έκανε αμέσως ένα ντους, έβαλε το μαγιό του και κατέβηκε στην πισίνα. Το νερό ήταν όπως το ήθελε: ούτε ζεστό ούτε κρύο. Κολύμπησε δέκα λεπτά και μετά κάθισε σ' ένα τραπέζι δίπλα στο μπαρ. Παράγγειλε ένα ντράι μαρτίνι και κουβέντιασε λίγο με τον σερβιτόρο. Ύστερα πήρε από το κινητό του τη Φράνσις.

«Όλα καλά;» ρώτησε τη γυναίκα του.

«Ναι» του απάντησε εκείνη.

«Η Εύα;»

«Είναι στο δωμάτιο της.»

«Έχει τίποτα;»

«Δεν ξέρω. Δε μου λέει, ξέρεις. Τη βλέπω λίγο μελαγχολική, πάντως.»

«Ίσως είναι κουρασμένη. Πεινάς;»

«Εγώ αρκετά. Θα ρωτήσω και την Εύα.»

«Καλά. Εγώ μόλις έκανα μια βουτιά στην πισίνα. Ήταν θαυμάσια. Θα σας περιμένω στο μπαρ δίπλα.» Η Φράνσις κατέβηκε μετά από είκοσι λεπτά. Δέκα λεπτά αργότερα ήρθε και η Εύα.

«Δεν ξέρω για σάς αλλά εγώ θα ήθελα να φάω κάτι. Πεινάω σα λύκος» είπε η Φράνσις.

«Κι εγώ, αν και είναι νωρίς ακόμα» είπε ο Τζον. «Εγώ δεν πεινάω καθόλου. Θα πάω μια βόλτα» είπε η Εύα.

«Πού θα πας;» ρώτησε η μητέρα της. «Θα αργήσεις πολύ;»

«Όχι, θα γυρίσω νωρίς γιατί το βράδυ θα βγω.»

«Θα βγεις το βράδυ;»

«Ναι, θα βγω. Γιατί, υπάρχει πρόβλημα;»

«Όχι, αλλά...»

«Όλο 'αλλά' και 'αλλά' είσαι, βρε μαμά. Δεν κουράζεσαι;» της είπε και προχώρησε προς την έξοδο.

«Γιατί σου μιλάει έτσι;» ρώτησε ο Τζον τη γυναίκα του.

«Παιδί είναι, Τζον. Πρέπει να έχουμε υπομονή.»

«Τέλος πάντων. Πάω ν' αλλάξω. Σε δέκα λεπτά θα είμαι κάτω.»

Ένας καφές στην Ντάπια

Η Εύα βγήκε από Τα Νησιά' και έστριψε αριστερά. Περπάτησε μέχρι το περίπτερο στην Κουνουπίτσα και αγόρασε το περιοδικό "Ψυχολογία". Ο ουρανός είχε ένα γλυκό κόκκινο χρώμα εκείνη την ώρα. Από μακριά είδε το μικρό λεωφορείο που έκανε τη διαδρομή Ποσειδώνιο-Λιγονέρι-Ποσειδώνιο. *Να πάρω καλύτερα το λεωφορείο για την Ντάπια σκέφτηκε. Έτσι θα πω μια καλησπέρα και στον οδηγό.*

Το παλιό ξενοδοχείο 'Ποσειδώνιο' είναι ένα πανέμορφο προπολεμικό κτήριο. Η μικρή πλατεία μπροστά του με το άγαλμα της Μπουμπουλίνας ήταν γεμάτη με παιδιά. Λίγο πιο κάτω είναι η Ντάπια, η καρδιά του νησιού. Κάτω στο νερό, πηγαινοέρχονται, τα Δελφίνια, τα φέρι μποτ, τα γιοτ, τα θαλάσσια ταξί και τα καϊκια που πάνε τον κόσμο στις διάφορες παραλίες. Πιο πάνω, είναι τα καφέ, τα ζαχαροπλαστεία, τα εστιατόρια και τα ουζερί, το ένα δίπλα στο άλλο, όπου μικροί και μεγάλοι, φίλοι και συγγενείς, ερωτευμένοι και επιχειρηματίες, κλείνουν τα ραντεβού τους. Πιο μέσα, μαγαζιά με τουριστικά είδη, εστιατόρια και μπαρ. Η Εύα προχώρησε προς το καφέ που ήταν μπροστά στην Εθνική Τράπεζα. Η ώρα ήταν εφτά και μισή. Κοίταξε γύρω της και μετά κάθισε σ' ένα τραπέζι. Σε λίγο ήρθε ο σερβιτόρος.

«Παρακαλώ» είπε. «Τι θα πάρετε;»

«Έναν ελληνικό καφέ μέτριο.»

Άνοιξε το περιοδικό της. Δεν πρόλαβε να γυρίσει σελίδα και δύο χέρια τής έκλεισαν τα μάτια. Χαμογέλασε χαρούμενη.

«Άλκη;» είπε.

«Αγάπη μου! Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε βλέπω.» Ένας ψηλός μελαχρινός νέος, με μεγάλα καστανά μάτια και μαύρα σγουρά μαλλιά, γύρω στα είκοσι πέντε, έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα.

«Αλήθεια, πώς γίνεται και κάθε φορά που σε βλέπω είσαι πιο όμορφη από την προηγούμενη;»

«Η φαντασία σου είναι» του απάντησε η Εύα γελώντας.

«Έλα, πες μου τα νέα σου. Την τελευταία φορά που σου τηλεφώνησα για να σου πω ότι θα έρθουμε στις Σπέτσες, δε μιλήσαμε πολύ.»

«Ο καφές σας.»

Ήταν ο σερβιτόρος.

«Ο κύριος τι θα πάρει;»

«Έχετε κανέναν χυμό;»

«Βεβαίως. Πορτοκάλι, φράουλα, ροδάκινο και βερίκοκο.»

«Φέρτε μου έναν χυμό ροδάκινο.»

«Αμέσως.»

«Πες μου λοιπόν τι έγινε με τη δουλειά;» τον ρώτησε η Εύα.

«Κατάφερα επιτέλους και μπήκα στην ομάδα του καθηγητή Μαρινάκη. Αρχίζουμε στις 25 Αυγούστου. Τα λεφτά δεν είναι πολλά αλλά η δουλειά είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Θα δουλέψουμε κοντά στο Ναύπλιο.»

Ο Άλκης σπούδασε αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και μετά συνέχισε για άλλα δύο χρόνια στη Νέα Υόρκη. Εκεί γνώρισε και την Εύα. Μετά την ξανασυνάντησε στις Σπέτσες, όταν εκείνη ήρθε με τους γονείς της για διακοπές πέρσι το καλοκαίρι.

«Καμιά κοπέλα στη ζωή σου από πέρσι;»

«Υπάρχει μία» απάντησε αργά ο Άλκης. «Πρέπει να σου μιλήσω γι' αυτήν. Έχει καστανά μάτια, κοντά καστανο-κόκκινα μαλλιά και ωραίο αθλητικό σώμα. Είναι πολύ όμορφη και μιλάει ελληνικά με αμερικάνικη προφορά.»

«Άλκη, νομίζω ότι σ' αγαπώ.»

«Κι εγώ. Θέλω να πω, κι εγώ νομίζω ότι μ' αγαπάς» είπε γελώντας αυτός.

«Γιατί σ' αρέσει να με πειράζεις;»

«Έλα, τώρα. Αφού ξέρεις πώς αισθάνομαι για σένα. Για πες μου όμως. Πώς πήγαν οι εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο;»

«Μια χαρά. Όλα πήγαν καλά.»

«Και στο σπίτι; Με τους γονείς σου όλα εντάξει;»

«Με τη μητέρα μου εντάξει, ούτε κρύο ούτε ζέστη. Απλώς μου τη δίνει, γιατί είναι πιο αδύνατη από τον πατέρα μου και την κάνει ό,τι θέλει. Μ' εκείνον δεν τα πάω καθόλου καλά. Αυτός τα ξέρει όλα και οι άλλοι τίποτα. Ούτε μια καλή κουβέντα για τις σπουδές μου, γι' αυτά που κάνω, τίποτα. Μόνο για τον γιο του και τα λεφτά του μιλάει. Δε μ' αγαπάει, Άλκη.»

«Δε νομίζω. Όλοι οι γονείς αγαπάνε τα παιδιά τους αλλά με τον δικό τους τρόπο.»

«Δεν ξέρω. Εγώ όμως δεν μπορώ άλλο. Κάτι πρέπει να κάνω ή κάτι πρέπει να κάνει αυτός για να μου δείξει ότι με σκέφτεται.»

«Σοβαρά δηλαδή τα πράγματα.»

«Για μένα, ναι. Έπειτα άρχισε από τώρα να μου λέει ότι η κόρη του Τζον Πάπας θα πρέπει να παντρευτεί έναν πλούσιο Ελληνοαμερικάνο και άλλα τέτοια.»

«Όταν με γνωρίσει, δε θα τα λέει αυτά» είπε γελώντας πάλι ο Άλκης.

Ο σερβιτόρος έφερε και τον χυμό του Άλκη. Η Εύα έβγαλε το πορτοφόλι της να πληρώσει αλλά αυτός δεν την άφησε.

«Στην Ελλάδα κερνάω εγώ. Εσύ κερνάς στην Αμερική.»

«Θα ξανάρθεις ποτέ, αλήθεια;»

«Πού ξέρεις;» είπε ο Άλκης και της χαμογέλασε.

Μίλησαν αρκετά και κατά τις οχτώμισι σηκώθηκαν. Έκαναν μια βόλτα στα δρομάκια της Ντάπιας, έφαγαν κι ένα παγωτό και μετά περπάτησαν μαζί ως το ξενοδοχείο. Έδωσαν ραντεβού για τις δώδεκα, στη Φιγκαρό, στο Παλιό Λιμάνι. Ο Άλκης γύρισε να πάρει τη μηχανή του και η Εύα προχώρησε μέσα. Οι γονείς της δεν ήταν κάτω. Έβγαλε τα πέδιλα της και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Άνοιξε το περιοδικό της αλλά, κουρασμένη όπως ήταν, κοιμήθηκε αμέσως.

Στο Παλιό Λιμάνι

Όταν ξύπνησε, η ώρα ήταν έντεκα. Έκανε ένα ντους, χτενίστηκε και έβαλε ένα απλό σκούρο πράσινο φόρεμα που της άρεσε και μαύρα παπούτσια. Χτύπησε την πόρτα του Τζον και της Φράνσις αλλά δεν ήταν μέσα. Ούτε στην πισίνα ήταν. Βγαίνοντας τους είδε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, πάνω στον δρόμο, με τον Παντελή, τον σωματοφύλακα.

«Γεια σας» τους είπε. «Πώς πάει;»

«Καλά, παιδί μου. Ξεκουραζόμαστε λιγάκι» απάντησε η μητέρα της.

«Πώς πήγε η βόλτα, δεσποινίς Εύα;» ρώτησε ο σωματοφύλακας.

«Μια χαρά. Κάθισα, ήπια έναν καφέ και διάβασα το περιοδικό μου. Ήταν ωραία. Μ' αρέσει να είμαι μόνη μου, όταν μπορώ.»

«Αν θέλετε τίποτα, μου το λέτε. Το ξέρω αρκετά καλά αυτό το νησί. Έχω και φίλους εδώ.»

«Σ' ευχαριστώ, Παντελή. Αλλά το θυμάμαι, ξέρεις, κι εγώ από πέρσι.»

«Θα κάτσεις λίγο μαζί μας;» ρώτησε ο Τζον.

«Θα πάω κάπου να φάω κάτι και μετά θα πάω σε κανένα μπαράκι. Θα αργήσω να γυρίσω.»

«Πού θα πας μόνη σου;»

«Ίσως δε θα είμαι μόνη μου. Γεια. Τα λέμε αύριο» είπε κι έφυγε.

Στην ταβέρνα που ήξερε στον Άγιο Μάμα, την πλατεία με το περίπτερο, έφαγε μια χωριάτικη σαλάτα μόνο. Μετά πήρε ένα αμάξι για το Παλιό Λιμάνι.

Το Παλιό Λιμάνι. Ίσως το πιο γραφικό κομμάτι του νησιού. Πανέμορφα, παραδοσιακά σπίτια,

μικρά δρομάκια και πολλά κλαμπ, εστιατόρια και μπαρ. Χιλιάδες νέοι έρχονται το βράδυ να φάνε, να πιουν και να χορέψουν. Εδώ αράζουν τα πιο μικρά σκάφη, ελληνικά και ξένα.

Όταν έφτασε στο κλαμπ Φιγκαρό, είχε ήδη αρκετό κόσμο. Ο Άλκης ήταν εκεί μ' ένα ποτήρι στο χέρι. Την είδε και σήκωσε το ποτήρι του.

«Γεια σου, μωρό μου» της είπε μόλις ήρθε κοντά του.

«Γεια. Ωραία είναι εδώ. Τι πίνεις;»

«Χυμό πορτοκάλι με πολύ λίγη βότκα. Εσύ τι θα πεις;»

«Μια μπίρα.»

Μίλησαν αρκετή ώρα και μετά πήγαν να χορέψουν.

«Εύα! Δεν είναι δυνατόν!»

Η Εύα γύρισε να δει ποιος ήταν.

«Ηρώ! Λοιπόν, ο κόσμος είναι πολύ μικρός!»

Την Ηρώ τη γνώρισε στο Σούνιο πριν από δύο χρόνια σ' ένα πάρτι και μετά έκαναν συχνά παρέα. Ακολούθησαν κάποια μηνύματα και κάποια e-mail.

Η Εύα σύστησε τον ένα στον άλλο.

«Άλκης Κούρος, Ηρώ Πανούση.»

«Γεια σου, Άλκη.»

«Γεια σου, Ηρώ.»

Η Ηρώ ήταν εκεί με τον φίλο της, τον Μίλτο, και με άλλα πέντε ή έξι αγόρια και κορίτσια. Σε λίγο έγιναν όλοι μία παρέα. Οι δύο κοπέλες είπαν για λίγο τα δικά τους αλλά με δυσκολία, γιατί η μουσική ήταν πολύ δυνατή. Όταν μάλιστα αργότερα άρχισε κι η ελληνική μουσική, τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Χόρευαν όμως όλοι μαζί με πολύ κέφι. Κατά τις τρεις, η Εύα είπε ότι ήταν πολύ κουρασμένη και ότι έπρεπε να φύγει.

«Θα σκεφτώ αυτά που μου είπες» της είπε η Ηρώ.

Η Εύα την ευχαρίστησε και βγήκε με τον Άλκη από το κλαμπ.

Ανέβηκαν στη μηχανή του κι έφτασαν στην Ντάπια σ' ένα λεπτό. Μετά την πήγε μέχρι το ξενοδοχείο από κάτι πίσω δρομάκια. Δεν πρόσεξαν όμως καθόλου τον τύπο με το κράνος πάνω σε μια μαύρη μηχανή που ήταν συνέχεια πίσω τους.

«Όνειρα γλυκά» της είπε χαμογελώντας.

Τον κοίταξε στα μάτια. «Μ' αγαπάς;» τον ρώτησε. «Μόνο εσένα έχω και θέλω να ξέρω.»

«Σ' αγαπώ και το ξέρεις» της είπε σοβαρός αυτή τη φορά ο Άλκης. Τη φίλησε κι έφυγε. Η μαύρη μηχανή τον ακολούθησε.

Μόλις μπήκε στο δωμάτιο της, πέταξε τα παπούτσια της, έβγαλε το φόρεμα της και ξάπλωσε. Από το παράθυρο το ασημένιο φεγγάρι τής έκανε παρέα για αρκετή ώρα.

Στην Αγία Παρασκευή

Την ξύπνησε το τηλέφωνο. Κοίταξε το ρολόι της: ήταν έντεκα και μισή.

«Ναι;»

«Εγώ είμαι.» Ήταν ο Άλκης. «Μήπως σε ξύπνησα;»

«Ναι, αλλά είσαι το πιο γλυκό ξυπνητήρι που υπάρχει.»

«Πάμε για μπάνιο;»

«Πού;»

«Στην Αγία Παρασκευή. Ξέρεις, εκείνη την ωραία παραλία... Μπορούμε να πάμε με τη μηχανή.»
«Εντάξει. Σε... τρία τέταρτα θα είμαι έτοιμη.»
«Σύμφωνοι. Θα σε περιμένω στο πάρκινγκ πάνω από την Ντάπια στις δωδεκάμισι.»

Η Εύα έκανε ένα ντους, ετοιμάστηκε και βγήκε για πρωινό. Ο ήλιος ήταν αρκετά δυνατός. Δύο αγόρια κι ένα κορίτσι ήταν μέσα στην πισίνα. Τρεις ή τέσσερις γυναίκες έκαναν ηλιοθεραπεία. Βρήκε ένα τραπέζι με ομπρέλα και κάθισε. Παράγγειλε κρουασάν και γαλλικό καφέ. Από απέναντι κάποιος φώναξε το όνομα της. Ήταν η μητέρα της. Η Εύα κούνησε το χέρι της. Στο ίδιο τραπέζι ήταν ο πατέρας της κι ένας άγνωστος άντρας. Όταν τελείωσε το πρωινό της, πήγε στο τραπέζι τους. «Καλημέρα, χρυσό μου» είπε η Φράνσις.

«Καλημέρα, Εύα» είπε και ο πατέρας της. «Να σου συστήσω τον κύριο Πετρέα. Τον γνωρίσαμε χθες το βράδυ.» Ο νέος άντρας σηκώθηκε. Ήταν περίπου τριάντα χρονών, νόστιμος, γύρω στο ένα και εβδομήντα, με λίγα μαλλιά.

«Γιώργος Πετρέας. Χαίρω πολύ.»

«Χαίρω πολύ» είπε και του έδωσε το χέρι της. Το χέρι του ήταν μικρό και κρύο.

«Ο κύριος Πετρέας είναι για λίγες μέρες εδώ με το σκάφος του. Είναι διευθυντής σε μια ναυτιλιακή εταιρεία στον Πειραιά. Θα κάτσεις λίγο μαζί μας;»

«Λυπάμαι αλλά θα πάω με παρέα για μπάνιο.»

«Με ποια παρέα; Πού θα πάτε;» ήθελε να μάθει η μητέρα της.

«Με κάτι παιδιά που γνώρισα πέρσι, μαμά. Δεν ξέρω πού θα πάμε.»

«Θα χαρώ πολύ να πάμε όλοι μαζί μια βόλτα με το σκάφος μου» πρότεινε ο Πετρέας.

«Ευχαριστώ, κάποια άλλη φορά ίσως. Γεια σας» είπε η Εύα κι έφυγε.

Στη μία παρά είκοσι πέντε ήταν στο παρκινγκ. Ο Άλκης περίμενε πάνω στη μηχανή. Ανέβηκε και ξεκίνησαν.

Η Αγία Παρασκευή είναι μια ωραία παραλία στην ανατολική πλευρά του νησιού με γύρω γύρω πεύκα.

Ευτυχώς δεν είχε πολύ κόσμο. Κολύπησαν αρκετή ώρα και μετά ξάπλωσαν στον ήλιο. Ο ήλιος όμως ήταν πολύ δυνατός. Έτσι, κάθισαν κάτω από μια ομπρέλα, διάβασαν τα βιβλία τους, και μισή ώρα αργότερα πήγαν να φάνε στη μικρή ταβέρνα που βρίσκεται πάνω στην παραλία. Κατά τις τέσσερις αποφάσισαν να γυρίσουν. Στο πάρκινγκ της Ντάπιας η Εύα κατέβηκε.

«Τι ώρα θα σε δω απόψε;» τη ρώτησε ο Άλκης.

«Κατά τις δέκα και μισή μπροστά στην Μπρατσέρα, στο Παλιό Λιμάνι. Πάμε κάπου ν' ακούσουμε ελληνική μουσική;»

«Γιατί όχι;» συμφώνησε ο Άλκης.

Το κινητό της Εύας χτύπησε στις εξίμισι. Ήταν η Ηρώ. Συμφώνησαν να πάνε στην Ντάπια για καφέ. Η Εύα χτύπησε την πόρτα της σουίτας των γονιών της αλλά δεν απάντησε κανένας. Άφησε ένα σημείωμα για τη μητέρα της στη ρεσεψιόν και βγήκε από το ξενοδοχείο. Η μαύρη μηχανή, που περίμενε στη γωνία, αποφάσισε να την ακολουθήσει.

Γιώργος Πετρέας

Οι δυο κοπέλες έφτασαν σχεδόν μαζί στο ζαχαροπλαστείο του Ρούσου.

«Πες μου πρώτα τα δικά σου» είπε η Εύα.

Η Ηρώ μίλησε στην Εύα για τη δουλειά της στο βιβλιοπωλείο 'Ηολιτεία' στην Αθήνα και για τον Μίλτο. Ο Μίλτος ήταν ηθοποιός, πολύ εντάξει παιδί. Ύστερα ήρθε η σειρά της Εύας.

«Δε μου μίλησες ποτέ για τον Άλκη. Όμορφο παιδί.» Η Εύα της είπε αρκετά για τον φίλο της.

Μετά της μίλησε και για τον πατέρα της. Η Ηρώ κατάλαβε ότι η φίλη της είχε σοβαρό πρόβλημα.

Αποφάσισε να τη βοηθήσει. Μίλησαν για τη θεία της Ηρώς στη Νέα Υόρκη και για κάποιες άλλες ιδέες που είχε η Εύα στο μυαλό της. Κατά τις οχτώ πλήρωσαν κι έφυγαν μαζί.

Την ίδια ώρα, ο Γιώργος Πετρέας ήταν καθισμένος στο μικρό γραφείο που είχε στο σκάφος του. Πάνω στο γραφείο ήταν ένα λαπ τοπ, ένα ποτήρι ουίσκι και μερικές κάρτες με το όνομα του: Γιώργος Πετρέας, Τα Οαδα', Ιταλικά έπιπλα, Διευθυντής Μάρκετινγκ. Γιώργος Πετρέας, Ναυτιλιακή Εταιρεία 'Ωκεανός', Γενικός Διευθυντής. Γιώργος Πετρέας... Η οθόνη του κομπιούτερ ήταν σχεδόν γεμάτη με πληροφορίες για την οικογένεια Πάπας. Πρόσθεσε ακόμα μερικές, σημείωσε κάποια πράγματα σ' ένα χαρτί, και το κλείδωσε στο συρτάρι του γραφείου. Μετά έσβησε το λαπ τοπ, σηκώθηκε με το ποτήρι στο χέρι και βγήκε έξω. Δεξιά και αριστερά από το νοικιασμένο σκάφος του, ήταν τα γιοτ - πολύ μεγαλύτερα από το δικό του - δύο γνωστών Ελλήνων εφοπλιστών.

Μάλιστα. Ο κύριος Τζον Πάπας. Πρόεδρος μεγάλης εταιρείας επίπλων. Αυτός θα μου λύσει τα οικονομικά μου προβλήματα. Και η... δεσποινίς Εύα είναι το κλειδί. Νομίζω ότι μπορώ να προχωρήσω στο επόμενο βήμα. Ο νέος άντρας τέλειωσε το ουίσκι που ήταν στο ποτήρι. Ύστερα πήρε ένα νούμερο στο κινητό του.

Ένα τηλεφώνημα

5 Αυγούστου λίγο μετά τις δέκα το βράδυ. Η Φράνσις ήταν έτοιμη να κατέβει στο μπαρ όπου την περίμενε ο άντρας της για να βγουν, όταν χτύπησε το κινητό της.

«Εμπρός;» απάντησε.

«Η κυρία Πάπας;» ρώτησε μια ανδρική φωνή.

«Η ίδια. Ποιος είναι, παρακαλώ;»

«Δεν έχει σημασία. Άκου προσεκτικά αυτό που έχω να σου πω. Έχουμε την κόρη σας. Αν θέλετε να την ξαναδείτε, πρέπει να μας δώσετε δέκα εκατομμύρια ευρώ.»

Για λίγα δευτερόλεπτα η Φράνσις δεν μπόρεσε να πει τίποτα.

«Πού είναι η Εύα; Μην της κάνετε κακό, σας παρακαλώ» κατάφερε τελικά να πει.

«Είναι μια χαρά. Πες το στον άντρα σου. Θα ξαναπάρουμε αργότερα. Και πρόσεξε. Αν πάρεις την αστυνομία, δε θα το ξαναδείς το κορίτσι σου» είπε η φωνή και έκλεισε.

Η Φράνσις έγινε κάτασπρη. Ήταν αδύνατο να πιστέψει αυτά που άκουσε. Βγήκε από το δωμάτιο και πήγε τρέχοντας στο στούντιο της Εύας. Χτύπησε, χτύπησε αλλά δεν απάντησε κανένας.

Ύστερα πήγε στο μπαρ. Ο Τζον την περίμενε μ' ένα ποτήρι στο χέρι.

«Τι συμβαίνει; Έχεις τίποτε;» τη ρώτησε μόλις κάθισε δίπλα του.

Του είπε, όσο πιο ήρεμα μπορούσε, για το τηλεφώνημα.

«Δεν είναι δυνατόν. Κάποιος μας κάνει πλάκα. Η Εύα ήταν εδώ μέχρι το μεσημέρι και μετά πήγε για μπάνιο. Πήγες στο δωμάτιο της;» ρώτησε.

«Δεν απαντάει κανείς.»

«Καλά. Πάμε στη ρεσεψιόν να πάρουμε το κλειδί.» Άνοιξαν την πόρτα, έψαξαν παντού αλλά η Εύα δεν ήταν εκεί. Κοίταξαν για κανένα σημείωμα αλλά δεν υπήρχε

τίποτα. Ξαναπήγαν στη ρεσεψιόν και ο Τζον ρώτησε μήπως ήξεραν πού είναι η κόρη τους.

«Η κόρη σας άφησε το κλειδί της και βγήκε» απάντησε η υπάλληλος. «Α, ναι. Υπάρχει κι ένα σημείωμα για σάς, κυρία Πάπας. Ορίστε.» Η Φράνσις το διάβασε:

Μαμά, πάω για έναν καφέ με μια φίλη. Δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσω.

Εύα

«Με μια φίλη... με κάτι φίλους. Ποτέ δεν ξέρω αρκετά για τις παρέες της.»

«Πρέπει να σκεφτούμε λίγο» είπε ο Τζον. «Αυτή η ιστορία ή είναι φάρσα ή είναι απαγωγή. Είσαι σίγουρη ότι δεν ξέρουμε κανέναν από τους φίλους ή τις φίλες που λέει ότι έχει εδώ στις Σπέτσες;»

«Δε νομίζω. Πέρσι ήρθε μια φορά στο ξενοδοχείο μ' έναν νέο.»

«Ποιος ήταν;»

«Δε θυμάμαι το όνομα του.»

«Τέλος πάντων. Πες μου, πότε είπαν ότι θα ξαναπάρουν;»

«Σε μία ώρα, νομίζω.»

«Και σου είπαν ότι ζητάνε δέκα εκατομμύρια;»

«Ναι. Δέκα εκατομμύρια ευρώ.»

Πήρε το χέρι της γυναίκας του στο δικό του.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο αυτή τη στιγμή. Θα περιμένουμε. Μετά θα δούμε. Για ένα πράγμα θέλω να είσαι σίγουρη. Θα κάνω ό,τι χρειάζεται για να τη βρούμε.»

Παντελής Μακρίδης

«Δεν πάει άλλο» είπε ο Παντελής στον φίλο του τον Αντώνη και άδειασε ένα ποτήρι κρασί. «Το μόνο που σκέφτεται κάθε μέρα αυτός ο άνθρωπος είναι πώς να κάνει πιο πολλά λεφτά. Κι όλοι οι άλλοι γύρω του πρέπει να δουλεύουν για να τον κάνουν πιο πλούσιο. Εφτά χρόνια δουλεύω γι' αυτόν. Πρέπει να έχω τα μάτια μου και τ' αυτιά μου ανοιχτά μέρα νύχτα. Και τι κατάφερα; Δικό μου σπίτι δεν έχω, δεν παντρεύτηκα... Κάτι πρέπει να κάνω. Δεν πάει άλλο, σου λέω.»

«Και τι μπορείς να κάνεις, ρε Μακρίδη; Μπορείς να βρεις άλλη δουλειά;» τον ρώτησε ο φίλος του.

«Έχω κάποιο σχέδιο. Θα σου πω άλλη ώρα.» Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του. Ο Τζον Πάπας τον ήθελε αμέσως στο ξενοδοχείο.

«Τι σου είπα; Με θέλει αμέσως, όπως πάντα. Άντε γεια σου, Αντώνη. Τα λέμε. Την άλλη φορά κερνάω εγώ.»

Σε εφτά λεπτά ακριβώς, ο «γορίλας» ήταν στο ξενοδοχείο. Ο Τζον και η Φράνσις τον περίμεναν στο μπαρ.

«Κάθισε, Παντελή. Ίσως έχουμε πρόβλημα. Λέω 'ίσως' γιατί μπορεί να είναι φάρσα.»

«Εγώ φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ.»

«Σε παρακαλώ, Φράνσις. Μην κάνεις έτσι.»

«Δεν καταλαβαίνω» είπε ο Παντελής. «Τι έγινε;» Του εξήγησαν τι έγινε ακριβώς και τι είπε ο άντρας στο τηλέφωνο.

«Εγώ λέω να περιμένουμε το τηλεφώνημα πρώτα» είπε ο Τζον. «Ίσως καταλάβουμε αν αυτοί οι άνθρωποι είναι από εδώ ή από την Αμερική.»

«Μόνο όχι αστυνομία. Δεν θέλω να ρισκάρουμε καθόλου. Σε παρακαλώ, Τζον» είπε η Φράνσις.

«Εντάξει, Φράνσις.»

«Κι εγώ συμφωνώ» είπε ο Παντελής. «Ακούμε τι έχουν να μας πούνε και μετά αποφασίζουμε. Στο μεταξύ θα τηλεφωνήσω σε κάτι φίλους μου Σπετσιώτες. Είμαι σίγουρος ότι κάτι θα μάθουμε. Το νησί είναι μικρό.»

«Εγώ, πάντως, θα πάρω την τράπεζα μου στη Νέα Υόρκη για να είμαστε έτοιμοι. Η ώρα είναι δέκα και είκοσι πέντε. Επομένως στη Νέα Υόρκη είναι τώρα... τρεις και είκοσι πέντε. Προλαβαίνω» είπε ο Τζον και πήρε το κινητό στα χέρια του.

Το ίδιο έκανε κι ο Παντελής. Στον αριθμό που πήρε δεν απάντησε κανένας.

«Θα πάω για λίγη ώρα έξω, κύριε Πάπας. Σε είκοσι λεπτά το πολύ θα είμαι πίσω» είπε κι έτρεξε προς την έξοδο.

«Περίμενε!» του φώναξε ο Τζον αλλά εκείνος ήταν ήδη μακριά.

Δεύτερο τηλεφώνημα

Ο Άλκης δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Η ώρα ήταν έντεκα και τέταρτο. *Η Εύα ποτέ δεν αργεί. Αλλά τι μπορεί να έγινε;* Βγήκε έξω και πήρε το νούμερο του κινητού της από ένα καρτοτηλέφωνο εκεί κοντά. Ήταν κλειστό. Ξαναπήρε μήπως έκανε λάθος. Το ίδιο. Έψαξε σ' όλα τα μαγαζιά στο Παλιό Λιμάνι. Δεν ήταν πουθενά. Πήρε και στο ξενοδοχείο αλλά του είπαν ότι το δωμάτιο της δεν απαντάει... Περιπάτησε κι άλλο. Κατά τη μία, ανήσυχος και κουρασμένος, ανέβηκε στη μηχανή του και ξεκίνησε για το σπίτι του.

Η Φράνσις και ο Τζον ήταν στο μπαλκόνι της σουίτας τους και περίμεναν, όταν χτύπησε το κινητό της Φράνσις. Το έδωσε αμέσως στον άντρα της που ήταν δίπλα της•

«Ναι» είπε ο Τζον.

«Ο κύριος Πάπας;» ρώτησε μια ανδρική φωνή.

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Σου είπε η γυναίκα σου;»

«Μου είπε αλλά θέλω να τ' ακούσω κι εγώ.»

«Όχι 'θέλω' σε μάς. Κατάλαβες; Λοιπόν, άκου προσεχτικά γιατί δε θα τα ξαναπώ. Αν θέλεις να δεις ξανά την κόρη σου, θα μας δώσεις δέκα εκατομμύρια ευρώ.»

«Η κόρη μου είν' εκεί;»

«Ναι εδώ είναι» απάντησε η φωνή.

«Θέλω να της μιλήσω.»

«Σου είπα, τα 'θέλω' στους υπαλλήλους σου και οι η γυναίκα σου. Όχι σε μάς. Περίμενε...»

«Πατέρα;» ήταν η Εύα.

«Παιδί μου. Είσαι καλά; Σου έκαναν τίποτα αυτοί;» ρώτησε ο Τζον.

«Όχι. Τίποτα. Είμαι καλά.»

«Μη φοβάσαι καθόλου. Θέλω να ξέρεις ότι θα κάνω ό,τι χρειάζεται για να σ' αφήσουν. Για μένα, εσύ είσαι ό,τι πιο πολύτιμο υπάρχει.»

«Μπαμπά...» αλλά η Εύα δεν πρόλαβε να τελειώσει.

«Αρκετά» είπε πάλι η φωνή. «Λοιπόν, θέλουμε τα λεφτά σε δυο ώρες.»

«Αδύνατον», είπε ο Τζον. «Δεν έχω τόσα χρήματα στην Ελλάδα. Πήρα την τράπεζα μου και μου είπαν ότι θα τα έχω αύριο το πρωί ως τις έντεκα. Μπορώ να τα πάρω από την Εθνική Τράπεζα εδώ στις Σπέτσες.»

«Καλά. Θα σε ξαναπάρουμε αύριο στη μία για να σου δώσουμε οδηγίες. Και ούτε λέξη στην αστυνομία γιατί δε θα ξαναδείτε το παιδί σας» είπε η φωνή κι έκλεισε.

«Πώς είναι; Τι σου είπε;» ρώτησε η Φράνσις.

«Είναι μια χαρά. Δε θα της κάνουν κακό, είμαι σίγουρος. Αυτοί μόνο τα λεφτά θέλουν. Θα τους τα δώσουμε, Φράνσις. Θα τους δώσουμε όσα ζητάνε. Χωρίς δεύτερη σκέψη.»

Δέκα λεπτά αργότερα, έφτασε στο ξενοδοχείο ο σωματοφύλακας.

«Έχω νέα» είπε.

«Τι νέα;» τον ρώτησε ο Τζον.

«Η Εύα έχει έναν φίλο εδώ και βγαίνουν μαζί. Το βράδυ σε κλαμπ, το πρωί στην παραλία... Δεν ξέρω πολλά γι' αυτόν αλλά ξέρω πού μένει και ότι τον λένε Άλκη.»

«Μα ποιος είναι; Γιατί δε μας είπε τίποτε;» ήθελε να μάθει η Φράνσις.

«Σας είπα, δεν ξέρω πολλά. Έχω έναν φίλο εδώ που έχει μηχανή. Του ζήτησα να παρακολουθεί τη δεσποινίδα Εύα. Βέβαια, δεν είναι πάντα εύκολο, γιατί κάποιες ώρες απαγορεύεται να κυκλοφορούν στον παραλιακό δρόμο από Ντάπια μέχρι Παλιό Λιμάνι. Αυτός μου είπε γι' αυτόν τον Άλκη.»

«Πάμε αμέσως στο σπίτι του. Σίγουρα κάτι θα ξέρει. Αν, βέβαια, δεν είναι αυτός και η παρέα του που... Εσύ Φράνσις θα μας περιμένεις εδώ, σε παρακαλώ.»

Στο σπίτι του Άλκη

Το σπίτι του Άλκη ήταν τριακόσια μέτρα περίπου πάνω από την Ντάπια. Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε στη μία και δέκα. *Ποιος μπορεί να είναι; Ίσως η Εύα* σκέφτηκε ο Άλκης κι έτρεξε προς την πόρτα.

Μπροστά του ήταν δύο άγνωστοι άντρες.

«Ο Άλκης, έτσι;» είπε ο Παντελής και προχώρησε στο μικρό λιβινγκ ρουμ. Ο Τζον τον ακολούθησε κι έκλεισε την πόρτα.

«Μα ποιοι είστε; Πώς μπαίνετε έτσι στο σπίτι μου;» ρώτησε ανήσυχος ο Άλκης.

«Θέλουμε κάποιες απαντήσεις» απάντησε ο Παντελής.

«Από πότε γνωρίζεις την Εύα;»

«Την Εύα; Ξέρετε πού είναι;»

«Εσύ πρέπει να ξέρεις καλύτερα από μάς. Ξέρουμε ότι τη βλέπεις εδώ στις Σπέτσες. Και ξέρουμε ότι προχτές το μεσημέρι πήγατε μαζί για μπάνιο. Ποιος πήρε τηλέφωνο τη μητέρα της και μετά τον πατέρα της;»

«Κάποιο λάθος κάνεις, άνθρωπε μου. Κι εσύ κι ο φίλος σου. Εγώ δεν πήρα κανέναν στο τηλέφωνο. Δεν ξέρω ούτε τον πατέρα της ούτε τη μητέρα της. Την Εύα την ξέρω από τη Νέα Υόρκη, από το Πανεπιστήμιο. Ναι, βγήκαμε μαζί εδώ στις Σπέτσες. Αλλά εσάς τι σας ενδιαφέρουν όλα αυτά;»

«Πού είναι το παιδί μου;» του φώναξε ο Τζον. «Θα σου δώσω τα λεφτά που θέλεις αλλά πες μου πού έχεις την Εύα.»

«Είστε ο πατέρας της;»

«Μην της κάνετε κακό, σας παρακαλώ. Θα έχω τα λεφτά που ζητήσατε αύριο το πρωί.»

«Μα για ποια λεφτά μιλάτε; Σας ζήτησαν λεφτά για την Εύα; Ποιος μπορεί να έκανε κάτι τέτοιο;» ρώτησε πραγματικά ανήσυχος τώρα ο Άλκης.

«Έλα, λέγε γρήγορα» είπε ο Παντελής και προχώρησε προς την κρεβατοκάμαρα. Έριξε μια γρήγορη ματιά και μετά άνοιξε την πόρτα του μπάνιου.

«Δεν είναι κανένας εδώ, κύριε Πάπας» πρόσθεσε.

«Μα αλήθεια πιστεύετε ότι εγώ μπορώ να κάνω κακό στην Εύα;» ρώτησε ο Άλκης και κοίταξε τον Τζον στα μάτια. Ο επιχειρηματίας είχε δει πολλά στη ζωή του. *Τα μάτια αυτού του νέου δεν μπορεί να είναι τα μάτια κακού ανθρώπου.*

«Παντελή, φτάνει. Δεν μπορεί να είναι αυτός. Ούτε ένας απ' αυτούς.»

«Εμένα δε μου φαίνεται εντάξει αυτός ο τύπος. Σας το λέω.»

«Καλά, καλά» είπε ο Τζον και κάθισε στον καναπέ. «Είναι ο σωματοφύλακας μου και έχει το δικό του στυλ» εξήγησε στον Άλκη.

Κάθισε κι ο Άλκης. Μίλησαν για λίγο. Ο Άλκης του είπε για το πανεπιστήμιο και για την Εύα και... ξαφνικά θυμήθηκε την Ηρώ, τη φίλη της στο κλαμπ. Θυμήθηκε και το επώνυμο της: Πανούση. Αυτή κάτι μπορεί να ξέρει.

«Μπορώ να μάθω εύκολα πού μένει. Αν λες αλήθεια» είπε ο σωματοφύλακας κι έβγαλε το κινητό από την τσέπη του. Πήρε ένα νούμερο κι άφησε ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή.

Όταν έφυγαν και οι τρεις από το σπίτι του Άλκη, η ώρα ήταν μία και μισή. Πήραν ένα ταξί και πήγαν στο Παλιό Λιμάνι. Έφαξαν στη Φιγκαρό, στην Μπρατσέρα, έφαξαν παντού αλλά δεν τη βρήκαν. Κάποια στιγμή χτύπησε το κινητό του σωματοφύλακα. Άκουσε τι του είπε ο άλλος στο τηλέφωνο κι έγγραψε κάτι σ' ένα χαρτί.

«Έχω τη διεύθυνση της κοπέλας» είπε μόλις έκλεισε.

«Πάμε» είπε ο Τζον.

Ηρώ Πανούση

Το σπίτι της Ηρώς ήταν στον παραλιακό δρόμο, ανάμεσα στην Ντάπια και το Παλιό Λιμάνι. Ήταν ένα από αυτά τα πανέμορφα παραδοσιακά σπετσιώτικα κάτασπρα σπίτια με τα μπλε παράθυρα και τις πολλές σκάλες. Ανέβηκαν και ο Άλκης χτύπησε το κουδούνι. Καμιά απάντηση.

Ξαναχτύπησε δυο φορές. Σε λίγο μια γυναικεία φωνή ρώτησε από μέσα 'ποιος είναι'.

«Ο Άλκης ο Κούρος είμαι. Ο φίλος της Εύας. Ανοίξτε, σας παρακαλώ. Είναι ανάγκη.»

Μια κοπέλα άνοιξε την πόρτα.

«Καλησπέρα, Ηρώ. Δεν είμαι μόνος μου. Μαζί μου είναι ο πατέρας της Εύας και... ένας φίλος του. Ξέρω ότι είναι αργά αλλά υπάρχει πρόβλημα και θέλουμε τη βοήθεια σου. Μπορούμε να περάσουμε;»

«Ναι... ναι. Ορίστε» απάντησε η κοπέλα. «Πάμε να καθίσουμε στο σαλόνι.»

Ο Άλκης πρόσεξε ότι η φίλη της Εύας ήταν λίγο ταραγμένη. Αλλά ίσως ήταν η ιδέα του. Σύστησε τον Τζον και τον Παντελή και μετά κάθισαν στον καναπέ και στις δύο πολυθρόνες του σαλονιού. Ο Τζον Πάπας της είπε αμέσως για το τηλεφώνημα και τη ρώτησε μήπως ήξερε ή άκουσε κάτι. Η Ηρώ τους είπε ότι πήγανε για καφέ με την Εύα και ότι μετά η Εύα πήγε να περπατήσει λίγο.

«Μήπως προσέξατε κάτι ύποπτο;» ρώτησε ο Τζον.

«Όχι, δε νομίζω. Αλλά πρέπει να σας πω κάτι, κύριε Πάπας. Κι αυτό, γιατί η κόρη σας είναι εξαιρετικό κορίτσι και την αγαπώ πολύ. Την είδα πολύ μελαγχολική. Από αυτά που είπαμε, κατάλαβα ότι πιστεύει πως δεν ενδιαφέρεστε καθόλου γι' αυτή. Είτε υπάρχω είτε δεν υπάρχω, γι' αυτόν είναι το ίδιο', ακριβώς έτσι μου είπε για σάς. Ξέρω ότι είστε πολύ απασχολημένος με τις δουλειές σας αλλά κι εγώ έχω γονείς και...»

«Δεν είναι αλήθεια!» φώναξε ο Τζον. «Το ξέρω ότι έτσι νομίζει και λυπάμαι πολύ γι' αυτό.

Καταλαβαίνω ότι δεν της έδωσα τον χρόνο που έπρεπε, δεν έπαιξα αρκετά μαζί της, δεν της έδειξα την αγάπη μου. Όμως για μένα η Εύα είναι το παιδί μου κι αυτό τα λέει όλα. Απόψε, όταν μου τηλεφώνησαν αυτοί οι άνθρωποι, όταν άκουσα τη φωνή της στο τηλέφωνο, κατάλαβα ακόμα περισσότερο πόσο την αγαπώ.»

Μίλησαν για λίγη ώρα ακόμα και μετά οι τρεις άντρες σηκώθηκαν.

«Θα ρωτήσω φίλους και γνωστούς» είπε η Ηρώ. «Ίσως κάποιος είδε ή άκουσε κάτι. Πάντως, κάτι μου λέει μέσα μου ότι όλα θα τελειώσουν καλά.» Όταν έφυγαν όλοι, η Ηρώ πήγε αργά προς την κρεβατοκάμαρα και άνοιξε την πόρτα.

«Μπορείς να βγεις τώρα» είπε και γύρισε στο σαλόνι. Από την κρεβατοκάμαρα βγήκε μια όμορφη κοπέλα με δάκρυα στα μάτια.

«Θέλεις κάτι να πεις; Εγώ θα πω ένα τζιν τόνικ. Το χρειάζομαι» είπε η Ηρώ και πήγε προς το μπαράκι στη γωνία του σαλονιού. «Άκουσες πώς μίλησε ο πατέρας σου για σένα πριν από λίγο και τι σου είπε στο τηλέφωνο, όταν ο Μίλτος τον πήρε να του πει για τα λεφτά. Νομίζω ότι είναι αρκετά.»

«Ναι. Άκουσα. Τελικά, αυτό που σκέφτηκα να κάνουμε, με βοήθησε να καταλάβω κάποια πράγματα.» «Και γνώρισε και τον Άλκη» είπε η Ηρώ και πρόσθεσε γελώντας: «Πάντως, ήταν καταπληκτικός ο Μίλτος στον ρόλο του, ε;»

«Φοβερός. Το ίδιο κι εσύ πριν από λίγο. Λοιπόν, τι κάνουμε τώρα;»

«Ακολουθούμε το σενάριο που συμφωνήσαμε. Μένεις λίγο ακόμα εδώ, μετά γυρίζεις στο ξενοδοχείο. Τους λες ότι οι άνθρωποι που σε έπιασαν άλλαξαν γνώμη. Το γιατί δεν το ξέρεις», είπε αργά η Ηρώ που το πρόσωπο της σιγά σιγά ξαναβρήκε το χρώμα του. «Μάλλον έφυγαν βιαστικά από το νησί. Δεν ξέρεις ονόματα, δεν ξέρεις πού ήσουν —σου είχαν τα μάτια κλειστά—, σε άφησαν κάπου κοντά στον ΟΤΕ, πίσω από το Ποσειδώνιο. Και, βεβαίως, δε λέμε σε κανένα τίποτα. Ποτέ.»

«Ούτε στον Άλκη;»

«Ίσως αργότερα.»

«Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για τη βοήθεια σου. Είσαι πραγματική φίλη.»

Ήταν γύρω στις τρεις όταν η Εύα ετοιμάστηκε να φύγει. Η Ηρώ πήγε στο μικρό μπαλκόνι που ήταν απέναντι από τη θάλασσα και κοίταξε προσεχτικά κάτω. Ο δρόμος ευτυχώς ήταν άδειος. «Πάρε με αύριο να μου πεις τι έγινε» της είπε και τη φίλησε. Έκλεισε την πόρτα και πήγε αμέσως στο κρεβάτι της γιατί ήταν πολύ κουρασμένη. *Η ζωή είναι ένα μεγάλο θέατρο κι εμείς όλοι παίζουμε τους ρόλους που πρέπει να παίζουμε* μουρμούρισε και έσβησε το φως. *Εγώ το σκέφτηκα αυτό ή κάπου το άκουσα;* Ο ύπνος την πήρε πριν βρει την απάντηση.

Όταν η Εύα έφτασε στο ξενοδοχείο, ο Τζον, η Φράνσις, ο Άλκης και ο Παντελής ήταν καθισμένοι σ' ένα τραπέζι στη μεγάλη βεράντα. Το τι έγινε, δε λέγεται. Δάκρυα, αγκαλιές, φιλιά... Μετά, ερωτήσεις: τι έγινε, πώς έγινε, πότε έγινε. Αυτή όμως είχε έτοιμες τις απαντήσεις της. Κανείς δεν κατάλαβε τίποτα.

Και αύριο ραντεβού με τον Άλκη, στο ξενοδοχείο πια.

Πλούσιοι υπάρχουν πολλοί

Το ίδιο βράδυ, αργά, ο Γιώργος Πετρέας ήταν πάλι καθισμένος μπροστά στο λαπ τοπ του, όταν χτύπησε το κινητό του. Ήταν ο άνθρωπος του από το ξενοδοχείο. Άκουσε τι του είπε, τον ευχαρίστησε και έκλεισε. *Κρίμα, μουρμούρισε. Με πρόλαβαν άλλοι. Αυτοί ήταν πιο γρήγοροι από μένα. Και είχα μεγάλη ανάγκη τα πέντε εκατομμύρια. Αλλά... αυτά έχει η ζωή. Θα ψάξω για κάτι άλλο. Ευτυχώς πλούσιοι υπάρχουν πολλοί.*

Έσβησε το κομπιούτερ κι έβαλε λίγο ούισκι στο ποτήρι του. Μετά διάλεξε ένα CD με την Ένατη Συμφωνία του Μπετόβεν, το έβαλε στο στερεοφωνικό του, πήγε στο molto vivace, και πάτησε το κουμπί.